

Profeten, doktoren og videnskabsmanden

The image features a vibrant, abstract composition. At the center is a white spiral that winds inward, surrounded by several concentric black circles. The background is a solid yellow-orange color. Overlaid on this are various geometric shapes in bright colors: a large orange shape resembling a stylized figure or a large letter 'A', a purple shape, a blue shape, and a green shape. The overall style is reminiscent of mid-century modern graphic design.

AF
NIELS

Profeten, doktoren og videnskabsmanden

The Prophet, the Doctor and the Scientist

Copyright © 2011 Niels G. W. Serup

Denne bog er tilgængelig under Creative Commons Attribution-Share Alike (Navngivelse-Del på samme vilkår) 3.0 (eller en hvilken som helst senere version) Unported-licensen. For at se en kopi af denne licens kan du enten gå ind på linket nedenunder eller sende et brev til Creative Commons, 444 Castro Street, Suite 900, Mountain View, California, 94041, USA.

This book is available under the terms of the Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0 (or any later version) Unported license. To view a copy of this license, visit the link below or send a letter to Creative Commons, 444 Castro Street, Suite 900, Mountain View, California, 94041, USA.

Teksten er sat med fontene Utopia og Inconsolata. Begge fonts er frie.

The book is typeset with the fonts Utopia and Inconsolata. Both fonts are free.

Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0 Unported

<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/>

Inconsolata

<http://www.levien.com/type/myfonts/inconsolata.html>

Utopia

<http://tug.org/fonts/utopia/LICENSE-utopia.txt>

Online version

<http://metanohi.name/writings/pvd/>

Forord

Der er ikke noget forord. Der *er* dog en prolog, men hvis det ikke er nok, er her en dårlig vits (som ikke har noget med hovedhistorien at gøre):

En profet, en doktor og en videnskabsmand går ind på en bar. Videnskabsmanden og profeten bestiller hver deres alkoholiske drik, mens doktoren bare observerer. Så snakker de sammen. Der er altid mindst to der snakker og højest en der drikker. Lige pludseligt ser doktoren en kæmpe, monsterlignende, myggelignende skabning flyve ind ad den dør de selv lige var kommet ind ad.

“Der er en kæmpemyg!” udbryder doktoren.

Profeten og videnskabsmanden kan ikke se myggen. Doktoren panikker.

“Der er en kæmpemyg!” skriger doktoren.

“Der er ingen kæmpemyg i mine profetier,” siger profeten.

“Eksistensen af en kæmpemyg er umulig,” siger videnskabsmanden.

Kæmpemyggen flyver hen og spiser doktoren. Det sprøjter med doktorblod.

“Hvor er doktoren?” spørger profeten.

“Han blev bidt af en myg,” svarer videnskabsmanden.

De to venner drikker videre.

Pointen: Hvis du skal skabe et monster, så lad dig ikke inspirere af virkeligheden.

— *Niels*

Prolog

Skiltet over skiltet over skiltet sad på den samme væg som de to skilte under det, men det var mindst to gange så stort og en helt anden farve. Teksten på skiltet var også anderledes. På den anden væg hang et gevir, et lille et, som nok var stjålet. Så var der en dør og ikke så meget andet. Ingen vinduer. Bare en kedelig bjælkehytte i midten af ingenting. Der lugtede ikke engang af gran, noget de alle havde forventet.

De prøvede næste location. Det var en ø, Hawaii-lignende, med store røde palmer der svajede i takt med bølgenes milde svuusjer. Meget poetisk, var alle på holdet enige om. Men der var ingen sabeltigre.

Ørken. Grøn ørken. Uden helt at acceptere den lidt uforståelige modsætning kiggede de rundt omkring. Der var rimelig fladt med lidt bjerge i baggrunden, lidt smådyr der mindede om reptiler og et par mindre sole ved skyerne. Doktoren havde lagt sig ned på jorden for at studere det grønne, videnskabsmanden kiggede på solene gennem sine specielt konfigurerede Hrebanni-solbriller, og profeten gjorde ikke det helt store. Alene ude i ørkenen, med uendelige mængder vand og mad, med evnen til at skifte tid og sted ved at sende en besked til en bestemt neuron, uden træthed, sult, psykisk overlast eller fodsvamp, faldt profeten pludselig om.

Doktoren stabiliserede hurtigt profeten. Hun fik det bedre. Videnskabsmanden overtog doktorens job med at undersøge det grønne som doktoren havde indset var komplet uorganisk og derfor ret så uinteressant. Videnskabsmanden scannede på mange forskellige måder. Efter den planlagte tid var gået forlod de den location og tog videre til den næste.

Efter året var ovre døde de alle i en ulykke på en asteroide. Det vidste de godt ville ske, for profeten havde forudset det og fortalt det til videnskabsmanden og doktoren. De troede på hende, og det var ikke noget problem, forsikrede de hende. Videnskabsmanden sværgede på sin hestehale, og doktoren sværgede på sit lægeløfte.

Efter deres død fandt en rumtidsanamoli frem til de tre døde legemer. Indtil de blev født kørte tiden baglæns, og da de var blevet født igen levede de helt andre liv grundet en anden, helt urelateret anamoli. Da doktoren var fyldt 29 og lige havde fået sit diplom mødtes de tre endnu engang, denne gang ved en konference i Karhl. De fortalte historier til hinanden, og de grinede. Der var mange mennesker, og alt var vel.

Efter et par introduktioner havde gruppen af de tre behov for at sidde ned. De lukkede alle deres øjne et øjeblik, tænkende at det kunne være morsomt hvis noget specielt skete. Hvis de ikke havde tænkt det samme på dette tidspunkt ville noget specielt ikke have sket. Men efter at være blevet kidnappet af en gruppe mindre sympatiske personer og ført et hemmeligt sted hen med bind for øjnene via et skur bag et af Karhls offentlige toiletter, var de glade — men mest sure.

Dernæst kom afhøringen.

Kapitel 1

"HVEM ER DU?" skreg en meget tynd mand klædt i en meget sort dragt meget højt ind i profetens højre øre mens hans hjælper, som var meget tyk, skreg det samme ind i hendes venstre øre og en tredje havde spændt hende fast til en forhenværende elektrisk stol og viste hende gyserfilm med hendes øjne tvunget åbne.

"Jeg er profeten. Den udvalgte. Deama Davoudaevoudie."

"Deama Davoudaevoudie?" med lige så høje skrig.

"Deama Davoudaevoudie." med et ondt blik i hendes øjne.

Den meget tynde mand skreg ind i den meget tykke mands øre at han skulle hente torturinstrumenterne, som de begge forbandt med glade minder fra da de var små. De havde løbet rundt nede ved åen med tungeudtrækkere og vanddråbedryppere og havde tortureret tilfældige personer der kom forbi. På den måde havde de fundet ud af hvor en svampefinder fandt sine svampe, hvor en konditor fik sit krymmel fra (havde de valgt at glemme), og at der ikke er førere i førerløse tog. De sørgede altid for at dræbe deres ofre efter tortureringen, for da var det ikke sjovt længere.

Mens instrumenterne blev hentet, kiggede doktoren og videnskabsmanden, som også var blevet spændt fast, så fokuseret på hinanden at udeforstående kunne tro at de kommunikerede telepatisk. De *var* begge bekymrede for Deama, men deres tanker var ikke ens.

"Her! Her!" pev den tykke som han kom løbende med diverse små torturinstrumenter på sig. En af dem var af metal. Det havde en masse små pigge og en underlig lille krog, som hverken videnskabsmanden eller doktoren kunne finde ud af hvad var.

"Hvad er det der?" sage doktoren bestemt ud i rummet mens han pegede på metalinstrumentet. Den tykke, som havde stået med ryggen til de to kidnappede mænd, vendte sig i hakkede bevægelser om og løb hen imod doktoren. Med instrumentet tog han hurtigt, ikke smertefrit, den højre del af doktorens hjerne ud og smed den i en skraldespand.

Videnskabsmanden var i gang med at flygte mens den tykke fortsatte doktorens operation. Med et hurtigt ryk satte torturmesteren en harddisk fyldt med tv-reklamer og spam mails ned i doktorens tomme hul og forbandt den med biologiske kabler til den venstre hjernehalvdel. Så lukkede han og satte den fjernede hud på igen.

Videnskabsmanden var efter operationens afslutning langt væk fra torturscenen. Hans flugt var en succes, tænkte han, og løb videre.

"Nu er det din tur," sagde den tykke og den tynde i kor, med savl på deres bukser som var røde af blod og rødbedesaft, og gik hen mod Deama. Deama forsøgte at spjætte, hvilket ikke var muligt.

"Vi kan godt lide tæer," sagde det tredje væsen til Deama, "vi kan godt lide dine tæer." Hvis ikke doktoren psykisk var helt væk og fysisk heller ikke havde det for godt, og hvis ikke doktoren havde været en større bangebuks end videnskabsmanden, havde han forsøgt at redde hende.

Pludselig kiggede den tykke på sit armbåndsur. "Hov!" lød det. De tre torturere havde krav på en pause. Det stod der i deres kontrakt. *2 timers frokost- og rekreativepause fra kl. 12 til kl. 14 hver dag* stod der. Det ville være rart at torturere nogle andre i deres rekreativepause, var de enige om. De her var lidt kedelige, og en af dem var væk, hvilket trak ned i deres allerede lave løn. Deres fagforening fandtes endnu ikke.

Da de havde gået kom doktoren til sig selv. Både han og Deama vidste at universets skæbne lå i deres hænder, som var bundede. De var nødt til at planlægge noget.

Kapitel 2

En halv time var gået.

"Vincent, hvad med gas?"

Doktoren svarede ikke. Han tænkte.

"Dårlige jokes? Jeg kan.. en del," fortsatte Deama, lettere pinligt berørt — i hendes familie ansås det for plebejerisk at kunne dårlige jokes, og hendes mor fortalte hende altid at profeter kun skulle kunne profetier.

Vincent tænkte videre.

Deama kom med endnu et forslag: "Asparges?" Deama hadede asparges, og hun tænkte at de grimme fyre måske havde det på samme måde. Hun tænkte ikke på at de to naturligvis ikke havde hverken gas eller asparges tilgængeligt.

Med små åer af beskidt blod løbende ned ad kinden kom doktoren pludseligt med det forslag som de i sidste ende valgte at bruge, et forslag som lavede de onde folk om til gode folk og genforenede alle med videnskabsmanden som var glad for at se de andre. I *denne* version af deres liv gik det dog mindre glat. Deama var inderst inde klar over hvordan alting ville afslutte, men hun skjulte det for hende selv for at få lidt spænding i livet. Dog havde hun, da de var blevet kidnappet, hurtigt tjekket om hun ville overleve — ikke hvordan, men kun om.

"Vi hypnotiserer dem," var denne verdens doktors svar.

Tiden gik, og de onde kom tilbage.

"Så du den lunge? Helt sort!" hylede den ene.

"Jeg kan bedst lide de røde. De siger sjovere lyde." konstaterede den anden.

"Men at vende hendes øje om og sende projektørlys ind i det var nu vores bedste ide," sagde den tredje, og de to andre nikkede, "men vi kan jo sagtens forbedre den."

Vincent sad foroverbøjet som var han meget svag. Det var han også, så det var nemt skuespil. Han sad overfor Deama som kiggede op i loftet, umiddelbart lidt væk i sine profetier. De tre stod og mumlede om hvad de nu skulle gøre, da Vincent begyndte at tale til dem:

"Tænk på skyer.— Vincent havde kun taget et enkelt hypnosekursus, og det var lang tid siden.

"Se skyerne for jer. Lad dem glide over jeres øjne."

De tre fattede intet, men gjorde hvad doktoren sagde, for doktoren havde en hvid kittel på, og det betød at de næsten delte profession, syntes de.

"Se skyerne ændre farve. Kan I se skyerne? Dér er en plumresky, dér er en pufsky, den sky er gul, den er grøn —"

Den tykke, som nu havde lukket sine øjne, så alle de forskellige skyer og fortsatte doktorens sætning:

"Den dér har spidse kanter med skarpe, røde farver — den dér er gul og blå —"

Til sidst var alle tre i gang med at beskrive torturskyer overfor hinanden. Gruppeterapien optog dem så meget at Deama og Vincent frit kunne tale sammen.

"Hvad nu?" spurgte Deama.

"Vi slår til!" hviskede Vincent og fortsatte trancetalen:

"Vi er skyer som er spændt fast. Sæt os løs og vi vil belønne jer."

De blev sat løs.

"I er skyer som er frie. Spænd jer fast og I vil blive belønnet."

De satte sig selv fast til stolene. De så glade ud. Deama og Vincent flygtede.

Kapitel 3

De havde flygtet den samme vej som Jason, deres forræderiske videnskabsmand. Der havde været en masse døre, men ingen af dem var låste, så de regnede ikke med der var noget galt. Til sidst kom de til en stor, oval dør, mindst syv meter høj og ni meter bred, med tre håndtag, hvert over fire meter fra det andet. På døren var en lille seddel som Deama læste:

Hestens hale er forbundet til kamelens hovede hvis højre øje er vinduet til hestens mæke.

Vincent begyndte at tolke gåden, for han mente det var en gåde, men Deama fortalte ham hurtigt at hun havde løsningen:

"Alle tre håndtag skal drejes samtidig for at åbne døren."

"Hvordan ved du det?" spurgte Vincent.

"Jeg kunne se ind i fremtiden at du havde løst gåden. Jeg tog bare din løsning."

"Skaber det ikke rod?"

"Måske. Jeg er ligeglad."

"Men vi er jo kun to, og man skal enten være tre eller have meget lange arme!"

"Vi må finde Jason."

Doktorens hvide kittel flavrede, idet han hurtigt vendte sig om og gik i retning af Jason. Deama fulgte ham. Hun var lavere end Vincent, og han gik hurtigt, så hendes trin var mange. Hun var også lidt bange, hvilket hun havde prøvet at være mange gange, især dengang hendes mor skrålede alenlange profetisange gående i profetihusets arbejdsgange hvor unge, nye profeter var lette af kritiske journalister at bondefange.

De gik og gik og gik.

Gangene var lange, og jo længere de gik — hvorhen de end gik, tænkte Deama, for hun tvivlede stærkt på Vincents stedsans, dog ikke mere end hun tvivlede på sin egen hvilket var underligt idet hun var en profet og dermed burde kunne forudsige stier, noget hun aldrig havde lært — blev gangene smallere. Der var mørkt, meget mørkt, og de kunne kun svagt se at væggene havde en let lortebrun farve. De var fugtige, ligesom mudder.

Deama ønskede sig efterhånden meget stærkt tilbage til konferencen. Hun koncentrerede sig om det bord de sad ved før de blev kidnappet. Bordet var rundt, af træ, og lakeret med en underlig turkis farve. Jason havde syntes det var et pænt bord, omend lidt ustabil. I Deamas hoved var bordet nu så tydeligt at hun ikke kunne tænke på andet. Hun stoppede med at gå.

"Hvad sker der med dig?" spurgte doktoren, lettere aggressiv.

Han gentog sit spørgsmål.

Igen. Intet svar. Deama så ret fraværende ud, syntes han. Mystisk.

"Vi må fortsætte!" fortsatte Vincent, "flyt din krop!"

I samme øjeblik tog Vincent fat i Deamas arm og prøvede at hive hende med. Det gik fint nok, men straks blev mørket endnu mørkere, og lyn kunne høres både i det fjerne og nær dem.

Vincents reklameimplantat reagerede: "Bange for lynet? Bange for regn? Bange for mudder og træ af sure tæer? Køb Flex-flux, en super gave til hvem som du bedst kan lide. Ring 4520 1 —"

Vincent fik afbrudt reklamen. Deama grinede. Det dårlige vejr var væk.

"Jeg har ikke brug for Flex-flux," sagde hun.

"Det har jeg heller ikke," prøvede Vincent at sige på en afslappet, klog måde, velvidende at reklamen indeholdt en — for Vincent — tåkrummende og hjernedræbende grammatisk fejl værre end udslettelsen af alt liv, "men siden hvornår er du blevet normal igen?"

"Jeg er altid normal."

"Du var.. fraværende.. for få sekunder siden."

"Jeg tænkte på det bord vi sad ved på konferencen. Det var meget tydel —"

"BAAAAAAOEEK.. KRARKHGKRUKG," lød det pludseligt bag dem. Der var en stor tryk-bølge, og de vendte sig om.

"Træ?" spurgte Vincent ud i rummet. Der lå flere stykker træ, og mange så ud til at være gået lidt i stykker, som om de havde faldet i lang tid.

"Bordet?" tænkte Deama. Hun kiggede lidt grundigere på det. Det lignede ikke helt et bord.

"Det er en bæk," svarede doktoren. Det var egentligt ret tydeligt: af resterne kunne det ses at der aldrig havde været nogen bordplade, mens alle bænkelementer var der, mere eller mindre i stykker.

"Jeg forstår ikke.. Jeg tænkte på et bord."

"Så du forsøgte at få et bord herhen?"

"Nej. Jeg havde ingen kontrol. Og.. Jeg havde ikke forudset det!"

"Du forudser da alting?"

"Ja.. Jo.. Men ikke DETTE!" sluttede hun og begyndte at skråle som en profet der ikke kan forudsige at hun kommer til at skråle — hvilket hun havde forudset, men hun havde aldrig vidst hvorfor hun på dette tidspunkt ville skråle.

Hun fortsatte med at skråle i et par minutter. Vincent gjorde intet, for han var en t-læge og nægtede derfor at beskæftige sig med patienter med mindre han havde alle sine

maskiner til rådighed. Mens almindelige læger altid gjorde alting for at redde deres patienter, så t-læger, en lille og eksklusiv gruppe, anderledes på tingene: De ville kun kurere en patient hvis de havde mulighed for at kurere patienten optimalt. Dette følte de var mest etisk korrekt, og de brugte derfor resten af deres arbejdstid på rekreative spil. Vincent kunne godt lide krot, et metaspil hvor formålet var at få folk til at vinde for ham i forskellige spil. Vincent var god til krot, for han havde mange penge.

Da Deama var færdig med at skråle, indså doktoren pludseligt noget. "Du kan forudsige alt, ikke?" spurgte han Deama.

Før Deama begyndte at skråle forfra, skyndte han at rette sit spørgsmål: "Du kan forudsige næsten alt, ikke?"

Deama nikkede. Hendes tøj var halvvådt af alle hendes tårer.

"Kunne du forudse at vi tre endte i denne.. grotte?"

Deama nikkede igen.

"Forudså du at vi tre endte i denne grotte?"

Igen nikkede hun.

"Hvorfor fortalte du os det ikke?-- Vincent havde en tydelig ondskab i stemmen. "Har du ikke lov?"

"Det kan jeg ikke sige," sagde hun. Vincent indså at det var bedre at vente til senere før han prøvede at få mere information ud af hende. Han ville ikke virke pressende, og han gav midlertidigt op. De to fortsatte deres undslipning.

Kapitel 4

I denne version af deres liv kendte de tre jo endnu ikke hinanden særligt godt. Jason vidste knap nok hvem de to andre var, og hvis ikke konferencen i Karhl havde været overbooket, havde han aldrig mødt dem. Han var måske heller aldrig blevet kidnappet.

Modsat Jasons oprindelige tanker havde hans flugt ikke været en succes. Han gik frem og tilbage i en endeløs labyrint, følte det som om. Han var nået til en slags korridor med en masse døre, og for at prøve noget nyt åbnede han en af dørene.

Det skulle han aldrig have gjort.

Kapitel 5

Deama og Vincent løb så hurtigt de kunne — faktisk lidt hurtigere. Labyrintgrotten var stille, så kun føddernes ramlen ind i gulvet kunne høres. Vincent havde kort hår, så han havde ingen problemer med langt hår der ryger ind i øjnene, men Deama havde langt hår.

"Hvorfor løber vi?" begyndte Vincent.

Du løber ikke.

"Jo?" fortsatte Vincent, ikke klar over at det ikke var Deama der havde svaret ham.

Dit potentiale er begrænset af din materielle trang til menneskeoptimering.

"Æææh.."

Menneskeheden er sunket dybt.

Vincent indså at noget var galt. Han stoppede op, vendte sig om og så at Deama ikke bevægede sig. Begge hendes fødder var hævet over jorden, som var hun et billede af sig selv taget i et kort øjeblik. Hvilket, efter intens overvejning, var det hun faktisk var, kom Vincent frem til.

"Hvad sker der?" spurgte han intelligent.

Ideologien dødsdømmer jeres tankeforetagender. I vil snart ankomme til en bioøkonomisk stilstand. Tænk med nerverne, drøb dem ikke.

På den anden side af den væg der var til højre for Vincent, sad en sociolog. Hun studerede symbolsk interaktionisme — noget hun havde set frem til siden hun var 15 år gammel og havde været til frisøren og hørt om frisørens fætters kones søn der studerede filosofi på et universitet i udlandet og havde en uven der havde en underlig frisure og forresten studerede sociologi — og var endt i denne "klamme labyrint" (hendes egne ord) grundet en misforståelse som hun nægtede at forklare til nogensomhelst fordi hun ikke ville minde sig selv om hendes livs største brøler. Hendes navn var Ulavaxwa. Hun havde ikke været hos en numerolog, hendes forældre var bare skæve da de navngav hende.

Ulavaxwa sad foran sin computer og gloede på alt den rå data der flød ind på skærmen via noget fancy grafik hele tiden. Hun havde ikke været i bad i 40 dage, og hun levede af astronautmad. Der var intet wc, så hun sked i et hjørne. Snart ville hun løbe tør for astronautmaden, og så ville hun være tvunget til at æde maddikerne — de var ved at være ret store.

Dataen, hendes eneste ven, viste at en idiot var gået i fælden. Da hun var blevet sendt til labyrinten, havde nogle folk givet hende alt muligt avanceret udstyr. Alt muligt. Hendes klog-stemme-system (KSS) fungerede efter planen, og hun var nysgerrig efter at finde ud af mere, så hun kunne skrive noget socialpsykologisk. Hun ville så gerne.

På Vincents side af væggen var Vincent ved at give op. Diskussionen var langt ude.

Hvis de antihumane kræfter fungerer som autokratier i en verden af meningsløs kontinuitet, hvorfra skal initiativtagernes selvfølgelige meningsdanneri så komme fra?

"Jeg er en doktor." var Vincents svar. Han havde aldrig haft det nemt med humanister. De talte så meget. Hans reklameimplantat gjorde heller ikke konversationen nemmere idet han hele tiden skulle undertrykke trangen til at give tilbud ud.

Yo mon, thy crazee zomger abof da Welt?!

Vincent valgte ikke at reagere.

Giefya ruler, muufze bruler.

Vincent vidste ikke at denne ændring i tone var grundet en strømmangel i labyrinten. Ulavaxwa havde aktiveret tankehenteren uden at tænke over at både stemmen og makkerneutralisatoren, den rettet mod Deama, i forvejen åd mere end godt var. En computerfejl havde aktiveret teksten til en sang skrevet af en alternativ *modern music*-gruppe der var aktiv på det universitet som Ulavaxwas gik på før hun endte i midten af den kæmpe labyrint.

Mai okane egeqeq — neq!

WAAAAAAAAAAAAAAAAAahhh...

...

"Tak," sagde doktoren.

"Tak?" kom det fra Deama. Hun kunne bevæge sig igen.

"Intet," sagde doktoren.

De to fortsatte flugten, dog ikke længere i løb. De var trætte.

Kapitel 6

Jason holdt fast i sin hestehale. Enden af hans hestehale var limet fast til loftet med en superstærk superlim, og grundet tilstedeværelsen af en nedadrettet tyngdekraft, fem meter høje vægge og en svag men mærkbar vind fra en ventilationsskakt, hang han og dinglede. Det gjorde meget ondt, men Jasons videnskabelige sind prøvede at ignorere smerten. Det hjalp dog ikke, og der kom mange skrig fra toppen af rummet.

I bunden af rummet var der også lyde — lyde fra to gamle 90'er-computerhøjtalere. Et væsen sad foran en 17-tommer CRT-skærm og så ligeglad ud med alting — bortset fra skærmen. Hvis Jason havde været interesseret i væsener, hvilket han ikke var, og hvis ikke han havde haft en skærende smerte, ville han have noteret sig væsenets handlinger. Ikke at de var specielt varierede. Væsenet sad med en kuglemus og et tastatur og kikkede og trykkede efter et mønster af en afart. Igen og igen.

Level 341941 has been completed.

Jason hørte kun svagt den knasende computerstemme, hvorefter han dinglede videre. Nede på gulvet gav væsenet lyde fra sig:

“Level 341941! Tid tilh enn... gnæg-gnæg... pavhse.” lød det med en umenneskelig stemme.

Jason så sit snit til at udspørge væsenet. Han åbnede sin mund — han prøvede i hvert fald, men han kunne ikke. Han kunne heller ikke bevæge ben og arme.

“Hvehrm... ær duh?” spurgte væsenet videnskabsmanden, “ups, venht lidth”. Væsenet kikkede på en knap.

“Jason, videnskabsmand.” svarede Jason som pludseligt kunne tale og bevæge sig igen.

Væsenet nikkede og kikkede på en anden knap, så der blev lyst op i hele rummet. I den tid det tog for blændingen at fortage sig for Jason, var væsenet tilbage foran sin skærm.

“Jeg kommer med fred,” sagde Jason, “men hvem er du?”

Jason kunne kun se væsenets ryg. Ryggen glinsede i lyset. Det så.. underligt ud.

“En fisk. Spillefisken.” svarede væsenet.

“Spillefisken?”

“Jærh?” svarede fisken lidt fornærmet, “Der findes ikke kunh spillefugle. Oghså spillefisken — migh.”

“Hvad laver du?”

“Spillerh tetrhis.”

Level 341942 has been completed.

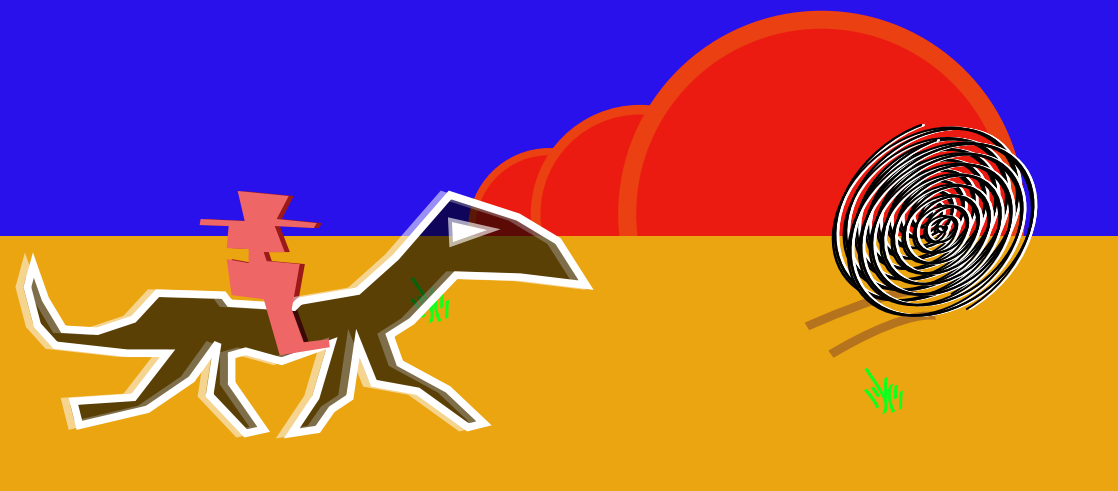
Jason så at spillefisken igen sad koncentreret foran skærmen. Det var ved at gøre virkeligt ondt, men spillefisken havde genaktiveret bevægelseslåsen, så Jason kunne ikke tale.

“Høhæ... Harhh..” — det gik tydeligvis godt for spillefisken. Jason overvejede fiskens motiv for at hænge ham i loftet, men før han kunne tænke færdigt, lukkede hans øjne uden at han havde kontrol over det. Lyset i rummet blinkede i en eksotisk rytme, og under Jasons øjenlåg vistes en gigantisk fyrværkeriforestilling som kun manglede lidt lyd for at kunne matche de bedste fyrværkerier Jason nogensinde havde set. Da en blå raket var færdig, og da der havde været en længere pause, begyndte Jasons syn at pikelere, samtidig med at hans hørelse forsvandt og følelsen i hele hans krop blev mindre og mindre. Hans smerte forsvandt også. Til sidst var der kun et syn tilbage. Jason talte og kom frem til at der var 360 gange 180 pixels, dvs. 64800 pixels i total, i hans øjne. Jason, som hovedsageligt var en videnskabsmand inden for computerrelaterede felter, vidste at dette var en meget dårlig opløsning og undrede sig over hvorfor han ikke så fik det — hvad “det” så enten var — serveret i hd.

I noget tid var der intet. Baggrunden var hverken sort eller hvid eller gennemsigtig, bare tom. Intet. Jason havde egentlig ikke den store tid for fornemmelse — og heller ikke den store fornemmelse for tid — tilbage, så måske gik der dage. Der skete i hvert fald noget: en masse blå prikker dukkede langsomt frem og dannede syv symboler, syv ulæselige og komplet uforståelige symboler. Jason var ingen symbolog, og han kunne kun få naturlige sprog. Det eneste han kunne se var at de syv symboler var forskellige.

I det samme kom en frø med vinger og reddede ham.

Og alt var vel.

Tre væsener, tre sole, tre verdener.
Vær en flue der har svært ved at
sidde stille på en væg og derfor
flyver rundt og udforsker verden
med en rakets fart, en myres gåpåmod
og en flues dumhed.

Fluer er ikke dumme, vil du måske
mene. Det behøver de heller ikke
at være. I stedet for at være en
flue kan du nøjes med at linke en
portion af din hjerne til en flues
nerver ved hjælp af højteknologi.
Så oplever du alt.